

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Titkos tekintetek**

1. Titkos tekintetek

DITKE (Csőrsz Edit)

Az öregasszony lassan végighúzta száraz ujjait a szürke tubuson, majd felnézett a férfira. A kolónia szigorú szabályzata szerint a fejadag átruházása tiltott áramlásnak számított, büntetése a műszakok megduplázása volt.

- Tudod jól, G534-es, hogy a törvény tiltja a kalóriák megosztását - suttogta a nagymama, de a hangjából hiányzott a megszokott hűvösség. A szeme sarkában átvillant egy régi, elfeledett mosoly fénye. - Nem engedhetem, hogy miattam dőlj ki a pedál mellől.

- Maga nekem nem egy azonosító, Mária - válaszolta János halk, de szilárd hangon. Olyan természetességgel mondta ki a nő igazi nevét, ahogy csak a legmélyebb járatok sötétjében mertek beszélni. - A gépészek nem látják, de az ember nem felejt el érezni attól, hogy számmal látták el.

A nagymama lehajtotta a fejét, csontos vállai megremegtek. János iránti elfojtott érzéseit évek óta kemény páncél mögé zárta, mert tudta: a kolónia törvényei nem tűrik a tiltott kötődést.

Alinda óvatosan lépett közelebb, miközben a tekintete a szervizfolyosó homályos torkolata felé tévedt. Ahogy végignézett a gőzölgő csöveken, gondolatai L656 felé kalandoztak. A fiú a szomszédos generátoregységben dolgozott, és bár a lány még sosem mert nyíltan beszélni vele, csak a nagymamának suttogta el a nevét a zárka csendjében.

- Nagyi... - szorította meg a nő kezét a lány halk szóval. - Szerinted L656 is észreveszi a ritmust a csöveken?

A nagymama intett, szigorú, mégis meleg pillantással csillapítva a lányt, miközben az elfojtott vágyak súlya ránehezedett a pislákoló teremre.